

Noi suntem lumină

Mircea Sarbu
Aprilie 2020 Curtea de Argeș

Cuprins

MOTIVAȚIE	3
LUMINA UN ELEMENT PRIMORDIAL.....	4
CE E LUMINA INTERIOARĂ?	8
CE E ÎNTUNERICUL INTERIOR?	11
OMUL SCÂNTEIA DIVINĂ.....	12
CUM NE MANIFESTĂM LUMINA DIN NOI?.....	14
POSTFAȚA.....	17

Motivație

Din ce în ce mai multă lume se îndepărtează de conceptul de "Lumină". O să spuneți că fabulez, doar este evident faptul că în fiecare dimineață, când sună ceasul și ne uităm pe fereastră, vedem afară lumină, asta în sezonul estival, iarna, mai trebuie așteptat un pic. Da, este adevărat, așa e, doar că eu vreau să vă vorbesc despre o altă formă de lumină, despre "Lumina" pe care noi o manifestăm în relația cu cei din jurul nostru, cu cei cu care interacționăm.

Vedeți, mergem la magazin și cumpărăm un bec, cu ajutorul căruia facem lumină în jurul nostru. Putem achiziționa un bec de 60 W, sau unul de 100 W, asta depinde de câtă lumină avem nevoie la un moment dat.

La fel se întâmplă și cu lumina de care doresc să vă vorbesc. Noi suntem o sursă de lumină pentru cei din jurul nostru. Dacă putem cumpăra din magazin un bec de o anumită putere, lumina despre care doresc să vă o aduc în atenție, are o cu totul altă valoare.

Savanții au definit două unități de măsură a luminii produse de o sursă: candela și lumenul. Candela se refera la luminozitatea fasciculului luminos, iar lumenii la cantitatea de lumină vizibilă. Candela și lumenii măsoară proprietăți diferite ale luminii, și nu se pot înlocui, fiind la fel de importante și nu se poate renunța la niciuna dintre cele două caracteristici, cel puțin așa ne spun oamenii de știință.

Dar mai există și o altă formă de lumină, ce nu poate fi cumpărată, Lumina pe care noi o emanăm și care are alte unități de măsură: iubirea și empatia. Sursa acestei lumini suntem noi și nu o putem cumpăra, dar o putem "antrena", astfel încât să o putem amplifica cu fiecare clipă pe care o trăim, asta dacă o înțelegem și dorim să o dezvoltăm.

Despre această formă de lumină doresc să vă împărtășesc părerea mea. Dar mai întâi, hai să încercăm, împreună, să descoperim această lumină, să înțelegem cum ia naștere și cum reușim să o facem "vizibilă" semenilor noștri.

Pentru a atinge acest deziderat, ar fi mai nimerit să vedem care e diferența dintre lumina din jurul nostru, cea produsă de alte surse de lumină, și lumina a cărei sursă suntem noi.

Lumina un element primordial

Pentru a încerca să înțelegem conceptul de lumină ca element primordial, cred că ar fi util să vă redau un interviu cu genialul savant român Tesla. Iată interviul din anul 1889 cu celebrul om de știință Nikola Tesla care ne arată părerea savantului despre Dumnezeu și lumina care ne înconjoară:

Jurnalistul: *Spui că eu, ca și toate celelalte creaturi suntem lumină. Mă flatează acest lucru, dar admit că nu prea înțeleg (n.r. - conceptul).*

Tesla: *De ce trebuie să înțelegi, dle Smith? Doar crede-I. Totul este lumină. Într-una dintre raze se află soarta națiunilor, fiecare națiune are raza sa în marea sursă de lumină pe care noi o vedem ca soare. Și ține minte: nimeni dintre cei care au existat, nu a murit. Ei s-au transformat în lumină și astfel există încă. Secretul stă în faptul că particulele de lumină își restructurează starea inițială.*

Jurnalistul: *Aceasta este ÎNVIEREA!*

Tesla: *Prefer să o numesc: întoarcere la energia precedentă. Hristos și câțiva alții au știut secretul. Am făcut câteva cercetări despre cum să menținem energia umană. Este o formă de lumină, uneori egală cu lumina divină. Nu am făcut aceste cercetări pentru mine însumi, ci pentru binele tuturor. Cred că descoperirile mele vor face viața mai ușoară, mai ușor de îndurat de către oameni și că acestea îi vor direcționa pe oameni către spiritualitate și moralitate.*

Jurnalistul: *Crezi că timpul poate fi ținut pe loc?*

Tesla: *Nu chiar, fiindcă prima trăsătură a energiei este aceea că ea se transformă. Se află într-o perpetuă transformare, precum norii taoiștilor. Dar este posibil să afirmăm că omul își păstrează conștiința după viața pământească. În orice colț de univers există diverse feluri de energie a vieții; una dintre acestea este imortalitatea, iar originea ei este deasupra omului și aceasta îl așteaptă.*

Universul este spiritual, iar noi suntem doar jumătate din acesta. Universul este cu mult mai moral decât suntem noi și ar trebui să îi aflăm natura și să ne armonizăm viețile cu el. Nu sunt om de știință, știința este poate, cel mai convențional mod prin care pot afla răspunsul la întrebarea care mă urmărește și îmi perturbă zilele și nopțile.

Jurnalistul: *Care este această întrebare?*

Tesla: *Cum ți s-au aprins ochii!... Ceea ce am dorit să știu este: ce se întâmplă cu o stea care apune și cu soarele care nu mai este? Stelele se prăbușesc precum praful sau semințele, în această lume sau în alte lumi, iar soarele se răspândește în mințile noastre, în viețile multor creaturi, în ceea ce se va naște ca o nouă lumină sau vântul cosmic o va împrăști în univers. Chestiunea este dacă totuși, una dintre aceste stele și unul dintre acești sori, chiar și cel mai mic, este salvat.*

Jurnalistul: *Dar, domnule Tesla, este clar ce este necesar și acest ceva este inclus în constituția lumii!*

Tesla: *Când omul înțelege că cea mai mare țintă a sa trebuie să fie aceea de a alerga după o stea căzătoare și de a încerca să o prindă, când el va înțelege că viața i-a fost dată din această cauză, atunci el va fi salvat. La sfârșit, el va prinde steaua.*

Jurnalistul: *Și ce se va întâmpla apoi?*

Tesla: *Creatorul va râde și va spune: „A căzut doar ca să te faci să alergi după ea și să o prinzi”.*

Jurnalistul: *Dar nu este contrar cu durerea cosmică, pe care adesea o menționezi în scrierile tale? Și ce este durerea cosmică?*

Tesla: *Nu, nu sunt în opoziție fiindcă suntem pe Pământ... Este o boală de care majoritatea oamenilor nu este conștientă. Așa încât, multe alte boli: suferința, răutatea, amărăciunea, războaiele și tot ceea ce compune viața umană absurdă și teribilă, nu pot fi pe deplin vindecate, dar conștientizarea lor le-ar face mult mai puțin dificile și*

periculoase. Ori de câte ori cineva apropiat și drag a fost rănit, am simțit durere fizică. Aceasta pentru că avem corpurile făcute din același material, iar sufletele noastre sunt legate de fire ce nu pot fi distruse. Tristețea de neînțeles care ne copleșește uneori, înseamnă că cineva de pe partea cealaltă a planetei, un copil sau un om generos a murit.

Uneori, întregul univers este obosit de el însuși și de noi. Dispariția unei stele și apariția cometelor ne vor afecta mai mult decât ne putem imagina. Relațiile care există între creaturile de pe pământ sunt chiar mai puternice, datorită sentimentelor noastre și gândurilor noastre, floarea va înflori mult mai frumos în liniște.

Trebuie să învățăm acest adevăr ca să ne vindecăm. Remediul este în inimile noastre și în inima acestui animal pe care îl numim univers.

Da, un concept din 1889 pe care nici până acum nu a fost înțeles din păcate. Tesla a fost și rămâne un savant enigmatic, un vizionar care a fost marginalizat tocmai datorită faptului că nu a fost înțeles în esență, dar care a fost "stors" de invențiile sale din domeniul material, invenții care au îmbogățit pe mai marii momentului.

Dar să vedem acum și un alt punct de vedere, ceva mai "materialist":

Dumnezeu este lumina, așa cum mărturisim în Crez despre Fiul Său, Domnul Iisus Hristos, că este "lumină din lumină". Lumina este pomenită în rugăciunile noastre aproape în fiecare frază. Dumnezeu este "*Lumina cea neapropiată și pururea fiitoare*" (Sf. Vasile cel Mare) sau "*Lumina cea în trei străluciri*" (Sf. Simeon Noul Teolog), căruia ne rugăm: "*luminează haina sufletului meu, Dătătorule de lumină*". Iar în Doxologie cântăm "*întru lumina Ta vom vedea lumina*" (Psalmul 35), cuvinte cu profunde înțelesuri, ce stau la baza mării teologii isihaste a luminii și a energiilor necreate pe care a apărut-o și a formulat-o Sfântul Grigorie Palama în secolul al XIV-lea. Una este lumina ce nu e dată spre vedere pe pământ decât sfinților, lumina ce nu poate fi înțeleasă și alta e lumina creată, lumina de zi cu zi pe care o vedem cu toții din mila Domnului. Aceasta lumină fizică creată, cu profunzimea ei impresionantă, ne poate da o "impresie" pământescă a luminii necreate. Fascinația fizicii față de lumina și fenomenele ei este inegalabilă, iar folosul practic al luminii este desigur evident pentru toată lumea. Asta a determinat ca anul 2015 să fie numit "Anul Internațional al Luminii". Viteza luminii este declarată una din unitățile de măsură de referință ale lumii fizice, metrul ca unitate de lungime deducându-se din viteza luminii și unitatea de timp, secunda, aceasta, la rândul ei având ca bază de definiție tranziții atomice cu emisie și absorbție de lumină.

Istoria investigațiilor asupra luminii are desigur aceeași vârstă cu omul, însă aceste investigații au devenit realiste și precise abia în ultimele trei secole. Faptul că lumina este "compusă" din culori a fost descoperit în sec. al XVII-lea (1666) de către Newton, studiind fenomenul de difracție. Curcubeul este ilustrarea acestui fenomen, culorile fiind separate la trecerea luminii prin picături de apă, precum în nori sau ploaie (de asta curcubeul este observat cel mai adesea după ploaie, când soarele își trimite razele printr-o crăpătură de nori). Este interesant că abia în anul 1855 s-a reușit (de către Maxwell) demonstrația că orice variație de culoare poate fi produsă pe baza a trei culori fundamentale. Studiile fizice au arătat în sec. al XIX-lea că lumina este absorbită și emisă de materie și că fiecare element chimic își lasă o amprentă specifică, unică, în lumină.

Lumina a fost înțeleasă timp de câteva secole ca și fenomenul de unde, la fel cum sunetele sau valurile sunt unde de materie, de compresie sau, respectiv, de simplă deplasare. Prezicerea matematică (de către Maxwell, în anul 1864) și apoi descoperirea undelor radio (de către Hertz, în 1888), cu viteză de propagare egală cu

cea a luminii (de aproximativ 300 de mii de km pe secundă), a dus la concluzia că lumina vizibilă este doar o parte din fenomenele pe care le numim "electromagnetice".

Acestea sunt descrise teoretic ca oscilații cuplate ale câmpurilor electric și magnetic, oscilații care au loc de aproximativ un milion de miliarde de ori pe secundă (pentru comparație, frecvența sunetelor audibile este de câteva mii de ori pe secundă, iar frecvența undelor radio este de până la 100 de milioane de ori pe secundă).

O mare surpriză, o descoperire cu totul neașteptată și întâmplătoare, a fost descoperirea din anul 1965 a unei lumini ascunse a universului, invizibilă ochiului, dar detectabilă cu instrumente speciale. Numită radiația cosmică de fond, a fost curând înțeleasă ca fiind o lumină primordială, produsă în primele momente ale Creației. Deci o lumină diferită de cea emisă de stelele, ce nu existau încă în acele momente. De altfel, Psalmistul ne amintește zicând "*Tu ai întemeiat lumina și soarele*" (Psalmul 73) ca în Cartea Facerii să ni se spună că întâi a fost lumina și apoi au fost creați "luminatorii", adică soarele, stelele și luna. Această lumină, învechită de miliarde de ani, este poate "haina lui Dumnezeu", dacă ne gândim la cuvintele Psalmistului "*Cel ce te îmbraci cu lumina ca și cu o haină*" (Psalmul 103).

Fizica actuală înțelege această lumină primordială ca rezultat al anihilării materiei și antimateriei ce ar fi existat, în proporții aproape egale, la crearea universului. Materia a fost însă cu o fracțiune de unu într-un miliard mai abundentă decât antimateria, aceasta infimă fracțiune ducând la universul format doar din materie a cărui parte suntem și pe care-l cunoaștem și studiem azi. Legile fizicii nu fac distincție între materie și antimaterie, deosebirea fiind doar la nivelul numerelor cuantice ce caracterizează particulele elementare.

Astfel, în fizică, prefixul "anti" nu are nici o conotație negativă, este un simplu nume care denotă opusul din punct de vedere al numerelor cuantice (numerele cuantice sunt pozitive sau negative. De exemplu, electronul are sarcina electrică negativă, iar antielectronul, numit deasemenea pozitron, are sarcina pozitivă). Abundența luminii primordiale în comparație cu abundența materiei în univers ne demonstrează excesul primordial de materie asupra antimateriei, însă acest exces, așa infim cum este, rămâne un mister al fizicii contemporane, fără o explicație plauzibilă.

În urma expansiunii universului primordial și răcirii lui, lumina primordială a suferit o scădere a frecvenței de undă, ce o face astăzi invizibilă. Este însă prezentă, o demonstrează măsurătorile sofisticate efectuate pe durata a câtorva zeci de ani, care au dus la o cunoaștere detaliată a universului primordial, dar și la mistere adânci. S-a ajuns astfel la concluzia că universul este isotrop (are aceeași compoziție în orice direcție am privi) și aproape perfect omogen la scară cosmică. S-a putut măsura o deviație de la omogenitate în radiația cosmică de fond de 1 la 100000 și ipoteza cea mai plauzibilă este că această deviație este rezultatul unor fluctuații cuantice la momentul Creației (foarte aproape de începutul timpului). Acea mică deviație de la omogenitatea perfectă a fost suficientă pentru ca mai târziu, puternic amplificată de expansiunea universului și de caracterul atractiv al forței gravitaționale, să ducă la aglomerări de materie care au dat naștere actualelor galaxii, grupuri de câte aproximativ 100 de miliarde de stele.

Structura luminii primordiale ne dă posibilitatea de a determina vârsta actuală a universului, care este de 14 miliarde de ani. Această vârstă ne duce cu gândul la cuvintele Psalmului 89: "*Că o mie de ani în ochii Tăi, Doamne, sunt ca ziua de ieri care a trecut și cât o strajă în noapte*". Știind din studiile secolului XX, că temperatura la care lumina s-a putut separa de materie, putem spune că asta s-a întâmplat când universul

avea vârsta de 380000 de ani. De atunci, lumina vizibilă, corespunzând temperaturii de 3000 de grade, s-a "învechit" ajungând la actuala temperatură de -270 de grade, care este temperatura medie a universului (prin comparație, vecinătatea noastră de soare este ceva total diferit de restul universului). Aceasta "învechire" a luminii primordiale se datorează, explică fizica actuală, expansiunii universului, care a ajuns să aibă actualmente o rază gigantică de 14 de miliarde de ani-lumină și o densitate mult mai mică decât aceea de la Creație. Profetia universului dinamic o avem exprimată cu o forță extraordinară în Psalmul 101: "*Dintru început Tu, Doamne, pământul l-ai întemeiat și lucrul mâinilor Tale sunt cerurile; Acelea vor pieri, dar Tu vei rămâne și toți ca o haină se vor învechi; și ca pe un veșmânt îi vei schimba și se vor schimba, dar Tu același ești și anii Tăi nu se vor sfârși.*"

Lumina primordială a fost nu numai o descoperire surprinzătoare prin ea însăși, ci ne-a oferit mai de curând o surpriză de proporții: ne arată că materia atomică din care sunt făcute stelele și planetele și noi înșine este doar 5% din totalul energetic al universului. Restul de 95% este, cam un sfert, așa-numita "materie întunecată" și trei sferturi "energie întunecată", numele semnificând faptul că aceste componente nu interacționează sub nici-o formă cu lumina. Originea acestor două componente este cu totul necunoscută, fiind obiectul cercetărilor de vârf din fizica actuală.

Aceste descoperiri sofisticate asupra luminii, a interacțiunii ei cu materia și a unor forme speciale de lumină, descoperiri care, încă o dată, se referă doar la a 20-a parte din totalul energetic al universului, ne duc cu gândul la remarcă Sfântului Ioan Gură de Aur asupra Creației: "*Nimic nu s-a făcut în zadar, nimic nu s-a făcut fără rost!*". Același lucru ne spune și Psalmul 18, al cărui început este: "*Cerurile povestesc mărirea lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui o vestește tăria! Ziua-i spune zilei cuvânt și noaptea-i vestește nopții cunoaștere.*"

Noaptea noastră de cunoaștere, ignoranța noastră, este luminată de întunericul interstelar prin radiația cosmică de fond, amprenta luminoasă, fiind vizibilă doar cu detectorii sofisticati, ai Creației.

Cu toată incapacitatea actuală de a ști mai mult asupra a 95% din componența universului, putem spune însă că aceste componente, cunoscute sau încă misterioase, precum și tăria forțelor fundamentale nu pot avea alte valori decât cele pe care le măsurăm. Orice mică deviație de la aceste valori ar face existența universului fizic imposibilă. Putem spune că legile fizicii au fost făcute astfel încât noi să le putem studia. Dealtfel, simpla existență a unor legi fizice, aceleași acum ca și la începutul Creației, precum și capacitatea noastră abstractă (matematică) de a le exprima, este un mister, un dar unic pentru care trebuie să fim recunoscători Creatorului, "*Tatăl atotștiitorul, Făcătorul cerului și al pământului, a tuturor celor văzute și nevăzute*".

Desigur că nu numai bozonul Higgs este particula lui Dumnezeu, ci și toate celelalte particule elementare, precum și legile ce le guvernează, precum și noi oamenii, suntem o încununare a Creației.

Deci am văzut două puncte de vedere legate de existența și influența luminii asupra Universului din care, de bună seamă, și noi facem parte. Dar am vorbit până acum doar de o lumină care ne înconjoară nemijlocit, și nu am atins punctul esențial al existenței noastre, "Lumina interioară".

Ce e Lumina interioară?

Da, este adevărat, și noi suntem o sursă de lumină, o lumină pe care savanții nu o pot detecta nici cu cele mai sofisticate aparate. Suntem o sursă de lumină de care avem mare nevoie pentru a trăi în armonie, noi cu noi și noi cu natura, cu Universul față de care suntem coautori. Nu râdeți, suntem parte și totodată cocreatori, așa cum Divinitatea ne-a înzestrat atunci când am fost creați.

Cine a făcut Universul? Răspunsul e doar unul, Divinitatea. Cine suntem noi? Creația făcută după chipul și asemănătatea celui care ne-a creat. Concluzia e doar una: suntem și noi creatori ai Universului (<https://metahealing.info/wp-content/uploads/2020/02/Suntem-sau-nu-mici-Dumnezei-v01.pdf>), dar să respectăm proporția în ceea ce privește contribuția noastră la Creație. E clar un lucru, noi, prin capacitățile noastre creatoare, putem influența "buna funcționare" a Universului a cărui parte suntem.

Veți spune cum e posibil ca noi să putem influența starea de "sănătate" a Universului? Răspunsul e simplu: prin lumina pe care o degajăm în jurul nostru. Universul funcționează într-o armonie aproape perfectă. De ce am spus: "aproape", pentru că noi reușim prin acțiunile noastre să creem disfuncții ale acestei armonii.

Suntem singurii cei care pot crea disarmonii. Să vedem, o plantă, o floare, ne poate crea o stare de liniște, de plăcere, de pace interioară, prin culorile ei, prin parfumul pe care îl degajă, prin energia pozitivă pe care ne-o transmite. Cine beneficiază de aceste daruri pe care plantele le oferă? Noi oamenii, nu Universul. De ce ni se oferă aceste daruri? Pentru a fi mai buni, mai cooperanți și mai ales pentru a stopa emiterea de energie negativă.

Să luăm un alt exemplu, animalele. Atenție, ele nu au fost create pentru a le chinui și mânca, ele ne-au fost date drept ajutor omului. Dar să nu ne poticnim într-un asemenea amănunt, și să vedem care e rolul acestora în viața noastră de zi cu zi? Ne ajută la treburi grele, uneori imposibile pentru om, dar și ne îndulcește viața noastră, prin atașamentul necondiționat al lor față de om. Amintiți-vă de păsărelele care cântă în jurul nostru când stăm în parcuri sau suntem în drumeții. Să ne amintim de micile animăluțe de companie, câtă bucurie ne aduc, să ne amintim de căprioare, de veverițe, de ursuleți, fiecare din aceștia ne aduc în suflet bucuria de a trăi, pace interioare și armonia cu noi înșine. E drept că avem printre noi destui așa ziși "sportivi", sau în termeni populari: vânători și pescari, branconieri de toate spețele, oameni fără inimă și care, din lipsa celei mai mici considerații față de Creație, omoară aceste bijuterii ale Divinității din egoism și inumanizare.

Vedeți, aici voiam să ajung. Unii dintre noi nu sunt capabili să emane nici măcar o rază din lumina, din cea cu care am fost dotați la creare. Asta nu înseamnă că sursa de lumină s-a stins, nu, ea există, dar e acoperită cu un vâl dens de insensibilitate, un vâl dens de dezumanizare, filtre care fac ca noi să devenim un focar de disarmonie pentru planeta pe care trăim și implicit pentru Univers.

Dacă plantele și animalele interacționează într-un mod oarecum redus cu Creația, noi, oamenii, suntem răspunzători pentru orice disfuncție a realității în care trăim. De aceea, cred că a sosit momentul să identificăm vâlurile de ne blochează lumina interioară vâluri care o împiedică să se reverse în jurul nostru.

De ce am încercat să prezint contribuția fiecărui regn la conviețuirea noastră?

Deoarece suntem datori să eliberăm lumina noastră interioară din noi și să îi permitem

să se reverse în jurul nostru pentru a "repara" efectele negative pe care le-am produs noi înșine celor din jur și implicit Universului. Suntem astfel datori această lumină și plantelor și animalelor.

Unitățile de măsură ale acestei lumini sunt: iubirea și empatia. Iubirea este factorul care ne face să fim mai mari sau mai mici creatori. Atât iubirea cât și empatia sunt componente firești ale existenței noastre. Ele sunt în noi, au fost și vor fi întotdeauna, deoarece ele sunt componente ale scânteii divine din care am fost creați și cu care am fost dotați încă de la facere.

Trăim o perioadă în care se pare că Divinitatea a ajuns la "limita de suportabilitate" a negativismului emis de noi, negativism manifestat prin răutate, învrăjbită și ură, trăsături care au ajuns să ne caracterizeze existența.

Vorbeam de "limita de suportabilitate" a Divinității, ce măsuri a luat ea într-o situație similară? A "curățat" omenirea de cei care generau această negativitate. Cum? Printr-un ... "potop", cum urmează, de fapt, să procedeze acum, prin molime, catastrofe naturale, etc., căci varianta cu potopul nu o mai poate aplica, deoarece cei mai mulți dintre cei vizați au vapoare personale, și nu ar accepta, nici în ruptul capului, să ia cu ei pe vas, porci, oi, lupi sau lilieci. De ce credeți că suntem în plină pandemie de corona virus? Deoarece aceasta e o formă de selectare a celor care trebuie să părăsească ringul, deoarece nu sunt capabili să înțeleagă măcar Legile Divine, dar măcar să le și aplice.

Acest proces este unul ciclic. Omenirea va fi restartată, după care va fi lăsată să continue evoluția încă o perioadă de timp, după care va urma o nouă resetare, și ciclul se va repeta, știind că fiecare ciclu evolutiv va presupune un alt nivel de spiritualitate. În decursul acestei perioade, unii vor înțelege că iubirea și empatia sunt motoarele evoluției, alții se vor complăce în "zeama" făcută din "zoalele" negativității de care nu se pot despărți, și va veni un alt "potop" care să reseteze din nou omenirea, și apoi un altul și așa vom fi ghidați spre o evoluție spirituală, fără să fie necesare OUG militare. Vom asista la o selecție naturală a celor care s-au abătut de la Legile Divine și care le-au negat existența. Dumnezeu nu doarme, El veghează ca cei pe care i-a creat și îi iubește, să își continue evoluția spirituală.

Mulți se vaită acum de ravagiile coronavirusului, dar nimeni nu recunoaște că noi am adus omenirea în pragul în care Divinitatea se simte datoare de o nouă resetare a celor care au avut timpul necesar să demonstreze Divinității că au înțeles și aplică în totalitate Legile Divine, și nu au făcut-o.

Sunt convins că unii se vor întreba, pe bună dreptate, care e esența acestor legi? Ei bine, esența acestor legi este iubirea și empatia. Iubirea și empatia se răsfrânge în jurul nostru prin lumina interioară a cărei sursă este chiar scânteia divină din noi.

Am ales acest subiect din dorința de a sădi o brumă de speranță în cei care încă mai au șansa de a se salva din "potopul" ce se apropie iminent.

Mă veți întreba, desigur, ce putem face ca să supraviețuim acestei resetări? Pentru un laptop e simplu, instalăm o altă versiune a sistemului de operare, dar pentru om e dificil să aruncăm tot balastul care ne face agresivi, răi, neîndurători cu animalele și plantele. E dificil pentru simplul motiv că noi înșine ne-am creat acest set de nonvalori și vom încerca să ne apărăm paternitatea acestora.

E absolut utopic să credem că ne culcăm cu acest mod de viață, și ne vom trezi în dimineața următoare cu toate opdatările instalate. Nu e posibil așa ceva. Va trebui să

redescoperim izvorul de lumină din noi, și să îl scoatem la suprafața noastră, pentru a putea străluci din nou, așa cum strălucea atunci când am fost creați.

Dacă aș avea posibilitatea, aș închide toate posturile de radio și tv care dau știri care mai de care mai panicoase, cele care dau știri cu îndemn la ură și dezbinare și le-aș obliga să transmită 24/24 ore numai muzică clasică și scenete umoristice. Ceea ce am scris acum este utopie curată, deoarece tocmai acele știri crează rating, iar companiile media trăiesc tocmai din ratingul realizat. Suntem în plină pandemie, unde a dispărut cazul de la Caracal? S-a disipat în eter, sau au adus fetele în țară, căci nu mai interesează masele, deci nu mai aduc rating.

Vedeți de ce e important să radiăm lumină interioară? E important pentru simplul fapt că stă la îndemâna noastră să salvăm omenirea cu lumina a cărei sursă divină suntem noi.

Iubirea și empatia sunt atribute Divine care ne-au fost date ca "scule" care să ne ajute să evoluăm. E deja arhi cunoscut experimentul cu floarea în apropierea căreia fiind emis un gând legat de o posibilă tăiere a sa. Efectul a fost că planta s-a ofilit. Transmițându-i ulterior iubire, planta și-a revenit miraculos. Extrapolând experimentul, cum credeți că reacționează un om față de care manifestăm, chiar și prin gând un sentiment de ură. Sunt sigur că bănuți, va deveni agresiv la adresa noastră, dar cum va reacționa același om dacă îi vom transmite, tot mental, sentimente de empatie? Ați ghicit, sunt sigur, el va răspunde cu empatie.

Vedeți, sunt lucruri simple, la îndemâna fiecăruia să creem în jurul nostru un univers de liniște și pace, folosind doar lumina interioară. De ce e atât de greu să iubim? De ce e atât de greu să manifestăm empatie față de ce ne înconjoară, fie ei oameni, plante sau animale? De ce e atât de greu să fim oameni?

În jurul nostru e lumină, o lumină pe care am explicat-o în prima parte, dar din expunere lipsește lumina pe care noi o putem transmite celor din jur. Dacă am dori să creem liniște în universul în care trăim, pe pământul pe care călcăm, în natura care ne înconjoară, să contribuim la deplina lui pace, depinde doar de noi să recreem armonia pe care, în timp, tot noi am distrus-o.

Vedeți, noi suntem mici creatori, de ce să creem energii negative, de ce să sădim ură și dezbinare, de ce să învrăjbim pe cei din jurul nostru? De ce ne e frică să radiem lumina din noi? De ce ne e teamă să manifestăm empatie, e ceva rușinos în asta?

Haide-ți, împreună, să ne aducem aminte de cel ce ne-a creat și ce puteri am primit atunci când eram alături de El, hai să privim cu iubire plantele, animalele și pe oamenii din jurul nostru. Nu e greu, dar presupune doar efortul de a realiza că toți suntem frați și că toți suntem un întreg.

Poate vi s-a părut plictisitoare prima parte în care am descris lumina, dar intenția mea a fost doar să realizăm că aceasta nu e singura formă de lumină. Am dorit să arăt faptul că, dimineața, când dăm perdeaua la o parte și vedem razele soarelui, în sufletul nostru apare o bucurie și o dragoste de viață, atunci de ce să nu facem ca prin lumina noastră interioară să nu creem în sufletul celui de lângă noi o bucurie și o dragoste de viață?

Haide-ți să fim mai buni și mai generoși cu lumina din interiorul nostru. Meditați la asta și dacă reușiți să faceți pe alții mai fericiți, implicit și voi veți fi mai fericiți, căci veți trăi în armonie cu voi și cu Universul.

Ce e întunericul interior?

În Biblie ni se spune: ” *Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele*” (Ioan 3.19). Cu alte cuvinte: ”întunericul e acolo unde nu e lumină”. Foarte simplu și logic totodată.

Dar să vedem cum a apărut și cum s-a instalat ”întunericul” din noi. Cu ceva timp în urmă, am încercat să deslușesc ”misterul” păcatului strămoșesc ([https://metahealing.info/wp-content/uploads/2019/06/Suntem-oare-cu-adevărat-păcătoși .pdf](https://metahealing.info/wp-content/uploads/2019/06/Suntem-oare-cu-adevărat-păcătoși.pdf)). Ni s-a spus mereu că Tatăl cel ”neîndurător” l-a pedepsit pe Adam pentru neascultarea lui. Așa cum am încercat să explic această ”alungare” a lui Adam, Divinitatea nu a exercitat absolut nici-o formă de presiune asupra bietului Adam, din contră i-a dat posibilitatea de a înțelege că pentru orice ”avansare” pe scara spiritualității, e nevoie de muncă cu tine însuși. În paradis, blamatul Adam pentru ”neascultarea” sa, ducea o viață liniștită, în armonie cu Divinitatea. Ca să folosesc o metaforă mai puțin academică, era un fel de ”legumă”, dormea, mânca, se plimba prin grădina paradisului și iar dormea. Asta era tot ce făcea Adam în paradis. Avea lângă el pe Eva, dar nu se învrednicea să își manifeste funcția de bărbat. E clar că în interiorul lui era numai lumină, Lumina divină, primită în dar la creație. Deci era o sursă de lumină pură, iubitoare și empatică.

Tatăl cel, așa zis ”autoritar”, ca orice alt părinte ce își asumă ”educația” fiului său, îl trimite pe ”leneșul” Adam la școală, adică îl scoate din starea de pasivitate. Adam e trimis în ”lumea materială”, acolo unde este înscris în clasa I-a, ca orice școlar. Adam, cel plin de Lumina Divină, ia contact cu ”viața”, cea plină de tentații. Ce fac acești Adami, căci între timp descoperise procesul de procreare din lumea fizică, unii se țin de învățătură și evoluează, alții se lasă pe tânjeală și neglijează cartea.

Adamii ce continuă studiul, împrăștie în continuare, în jurul lor, lumina divină a căror sursă este, în timp ce Adamii ce se ”lasă de carte”, încep să nege propria lor existență și să își maschează propria lumină, deoarece încep să fie stânjeniți de genealogia lor divină. Aceștia își crează ”filtre”, din ce în ce mai performante, pentru a bloca sursa lor de lumină. Astfel, în scurt timp, reușesc să blocheze în totalitate izvorul lor de lumină, și astfel se instaurează întunericul. Ancorarea lor, din ce în ce mai puternică în lumea materială, fac ca aceștia să uite și de iubirea celor din jur și de empatie, singura lor iubire fiind cea de sine însăși, pactizând cu egoismul și cu plăcerile efemere pe care lumea materială le-o oferă necondiționat.

O veste bună. Acești Adami și-au blocat lumina lor internă numai în această viață materială. Odată ce își vor lepăda carcasa materială din dotare, spiritul lor va străluci din nou, căci spiritele sunt entități divine. Carcasa materială, care prin frecvența sa joasă a reușit să optureze lumina spiritului, a dispărut, iar spiritul la următoarea încarnare va prelua o nouă carcasă, una prin care va răzbate în totalitate lumina interioară, iar ciclul se va repeta: unii Adami vor fi silitori, în timp ce alții vor deveni candidați siguri la repetenție.

E interesant cum religiile au ”confiscat” esența acestui ciclu de învățare, și l-au transformat într-un mod de înfricoșare a oamenilor. Nu există iad, nu există zmoală, nu există drăcușori, toate astea sunt făcături ale celor care se auto intitulează trimiși ai lui Dumnezeu pe pământ. Poate într-o altă lucrare voi aborda noțiunea de iad, prin teoria lui Martinus asupra a ceea ce ne așteaptă după ce am renunțat la carcasa aceasta materială.

Omul scânteia Divină

Conexiunea la Lumina lăuntrică ne înlesnește Cunoașterea, dincolo de ceea ce manifestă evidența din lumea vizibilă. Lumina lăuntrică are ca izvor scânteia divină cu care am fost dotați încă de la creație, scânteie divină care este infinită și nemuritoare. Dacă corpul fizic e muritor, spiritul este nemuritor, așa că odată cu părăsirea corpului fizic de către spirit, Lumina lăuntrică își continuă existența ei nemuritoare. La preluarea altui corp fizic, prin reîncarnarea spiritului, și acest corp fizic devine o sursă de lumină, datorată spiritului nemuritor. Am fost, suntem și vom fi o sursă infinită de lumină, conștienți sau nu de asta. Depinde doar de noi dacă "dorim", sau nu, ca și alții să o vadă și să se bucure de ea.

Suntem, cu toții, Ființe de Lumină, asta pentru că am fost creați "după chipul și asemănarea" cu Creatorul. Cu alte cuvinte, suntem ființe spirituale care trăiesc o experiență omenească.

Atunci când eram mici, cam până pe la vârsta de 7 ani, eram conștienți de faptul că posedăm această formă de lumină, chiar dacă nu o puteam exprima prin vorbe.

Încă de la o vârstă fragedă, această percepere, conștient sau nu, ne-a fost "blocată" de către o așa zisă educație a părinților și mai ales prin acțiunea societății care a creat un blocaj total asupra legăturii noastre cu noi înșine. Aici un rol deosebit l-au jucat religiile, care doreau să împiedice orice formă de răzvrătire a noastră împotriva puterii lor, putere ce și-o doreau a fi absolută.

Prin urmare, ni se induce convingerea că magia, feeria, miraculosul nu sunt reale; că prietenii noștri diafani, nevăzuți privirii lor, nu există cu adevărat; și că suntem ființe limitate, cu o singură viață pământească. Se exercită o presiune enormă, pentru a ne conforma acestui concept despre noi înșine și, în consecință, pierdem contactul cu potențialul nostru deplin, uitând că suntem Ființe de Lumină.

La ora actuală, mulți dintre noi ne trezim la adevărul a ceea ce suntem, deoarece trăim în toiul unor prefaceri la scară vastă, în întreaga lume. Trebuie să accesăm această Lumină, nu numai cu scopul de a supraviețui, dar și de a ne dezvolta, a ne extinde, pe când facem saltul pe un nou nivel de conștiință, de ordin superior.

Mulți au tălmăcit greșit calendarul mayaș, 2012 nu a fost "șfârșitul lumii, a fost doar un start spre o dimensiune spirituală nouă a omenirii. Pământul a fost "îmbrăcat" cu o nouă energie, mai fină, energie ce nu a făcut altceva decât să trezească din amorfitate spiritele ce ne-au împrumutat vremelnicele actualele corpuri fizice.

Efectul e simplu de intuit. Ni s-a dat un termen de grație de a ne adapta noilor frecvențe. Unii au reușit adaptarea, alții au părăsit ringul pentru a se reîntoarce într-un alt corp fizic, perfect adaptat noilor energii, asta pentru a își putea continua evoluția.

Cum termenul de grație aproape a trecut, și cum Divinitatea a înțeles că nu renunțăm la tarele negativismului de "vorbă bună", atunci Universul a decis să facă el ceea ce trebuia să facem noi, adică o "epurare" la scară mare a celor care nu au înțeles că ne aflăm la porțile unei noi ere, porți ce nu pot fi deschise decât celor ce sunt conștienți că suntem scânteie Divină. Cum însă scenariu unui nou "Potop" nu ar mai fi eficient, Universul a hotărât că o pandemie cu un virus, ar fi la fel de eficientă ca și anticul

”Potop”. Suntem deci în această acțiune de sortare la nivel de omenire. Pandemia nu trebuie să sperie pe nimeni, căci spiritul, care este o scânteie Divină, nu moare odată cu corpul fizic, care e de fapt sursa negativismului nostru, Spiritul nu moare, ci se va reîntoarce pentru a își continua evoluția. Asemenea ”sortări” nu sunt singulare, ele au fost multe în istoria omenirii. Unele au fost de o mai mare amplitudine, (Ex. Potopul, războaiele mondiale, etc.), altele s-au concentrat doar pe anumite zone geografice. Ele sunt ciclice, se repetă tocmai pentru a reseta nivelul de înțelegere a noastră asupra adevărului a cine suntem și de ce am venit aici pe pământ.

Pe măsură ce schimbările dimprejur se desfășoară în ritm accelerat, vom dori, cu siguranță, să ne putem încrede în propria abilitate de a simți ceea ce se petrece și să găsim care este reacția optimă. Nu mai trăim într-o lume previzibilă, în care să ne putem bizui pe persoanele cu autoritate, din exterior, și să putem da crezare ideilor anacronice despre realitate. Trebuie să accesăm informațiile ce ne vor înlesni navigarea pe aceste ape tulburi, iar autoritatea supremă rezidă în atingerea conștienței de sine ca Ființe de Lumină.

Conexiunea la această Lumină este cea care ne facilitează Cunoașterea, dincolo de ceea ce poate evoca lumea vizibilă; precum și cea care ne rafinează și extinde Vederea, dincolo de ceea ce dezvăluie lumea fizică, materială. Pentru a accesa această înțelepciune, ne putem da voie, pur și simplu, să ne reamintim că nu suntem limitați, așa cum ni s-a spus.

De fapt, suntem binecuvântați cu Putere și Grație Divină, din abundență, în virtutea unei simple cereri, susținută de dorința noastră de a ne reîntoarce la armonia Universului.

Nimic nu este mai util, în această perioadă, decât să ne întoarcem la armonia cu natura, cu plantele, cu animalele și cu oamenii din jurul nostru. Nimic nu e mai important decât să reînvățăm să ascultăm cântecul păsărilor, să auzim din nou susurul pâraielor de munte, să megem desculți prin iarbă și să îmbrățișăm copacii. Când vom redobândi aceste frumuseți, vom putea fi siguri că nu vom fi ”înlăturați” prin trierea la care asistăm.

Practica zilnică a acordării la frecvența acestui potențial colosal, a comunicării cu el și a dăruirii de sine, deschide poarta prin care ne putem revendica adevărata noastră identitate; dând, astfel, curs chemării, întrucât a venit timpul de a transforma Pământul într-un Tărâm al Beatitudinii.

Am fost, suntem și vom rămâne ființe de Lumină, având datoria să o resfrângem și asupra celor din jurul nostru.

Cum ne manifestăm Lumina din noi?

Helen Keller scria despre unul din scopurile vieții noastre pe pământ astfel: „**DUREREA cuiva dac-ai alinat, viața nu ți-ai rata**“. Cu siguranță, Helen Keller știa ce înseamnă suferința pe plan afectiv.

Ați observat, probabil, că în lumea egoistă din prezent, este ușor să ”*închidem ușa tandrei noastre compasiunii*” și să ignorăm necesitățile celorlalți (1 Ioan 3:17). Însă creștinilor li se poruncește să-și iubească aproapele și să aibă o iubire intensă unii pentru alții (Matei 22:39; 1 Petru 4:8). Totuși, poate că v-ați dat seama de următorul fapt: deși vrem din toată inima să ne iubim unii pe alții, adesea pierdem din vedere ocaziile de a le alina altora durerea. Aceasta se poate întâmpla din cauză că nu le cunoaștem necesitățile. Empatia este cheia care poate deschide ușa bunătății și a compasiunii noastre.

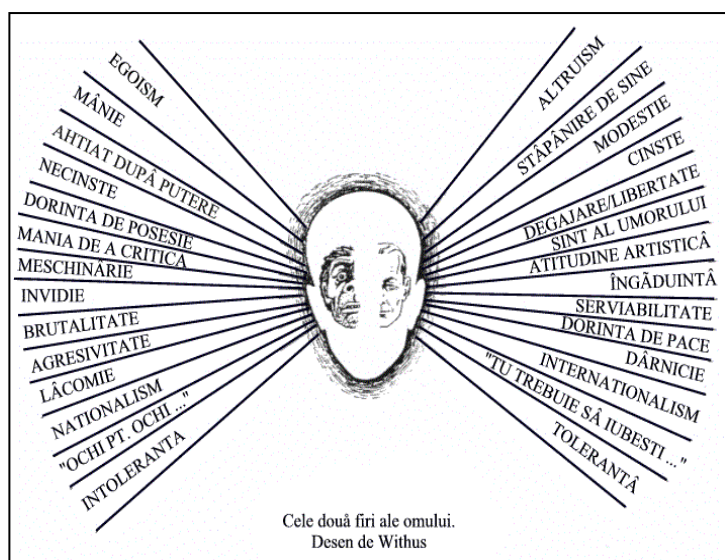
Dar pentru a putea iubi, trebuie să fi pregătit să o faci. Radu Beligan spunea într-un interviu: ” *Teoria mea este că longevitatea se datorează actului iubirii. Suntem născuți pe lume pentru a iubi. Orice. Nu-ți impun să joci, să iubești ce iubesc eu, ci să iubești ce iubești dumneata, dar să iubești cu adevărat. Cred că asta e marele mister: iubirea. Dacă oamenii ar putea să-și însușească asta, lumea ar fi o bucurie*”, și avea mare dreptate marele nostru actor.

Vedeți dragi prieteni, nu poți iubi atâta timp cât nu cunoști acest sentiment, atâta timp cât nu l-ai experimentat pe propriul corp. A spune că iubești nu e același lucru cu a simți că iubești. Sentimentul iubirii e un dar divin, un dar cu care ne-am născut, o stare intrinsecă, generată de ”lumina launtrică”. Suntem fii de lumină, suntem îndemnați să dăruim această lumină, cum altfel decât prin iubire și empatie?

”*Dacă poți învăța să te iubești și să-ți accepți defectele, poți iubi și alți oameni mult mai bine. Și asta te face atât de fericit...*” spunea Kristin Chenoweth.

Da, important este să ne descoperim mai întâi pe noi înșine, cu calitățile și defectele noastre, să le acceptăm și să dorim să convertim defectele în calități, asta pentru ca Lumina pe care o dăruim celor din jur să fie maximă.

Referitor la acest aspect, mi-a venit în minte un desen foarte sugestiv al lui Withus.

Acesta definește structura oamenilor ca având 2 componente, una mai apropiată de caracteristicile animalelor, și alta apropiată de caracteristicile umane.

Fiecare dintre noi parcurgem etape succesive pe scara evoluției noastre spirituale.

Pentru a trece într-o etapă următoare, caracterizată prin sensibilitate, și deci prin iubire, trebuie să lucrăm cu noi înșine,

astfel încât toate elementele aflate în partea "stângă" a desenului (jumătatea de față cu trăsături de animal) să le transformăm în elemente pozitive. Nu trebuie înțeles acest stadiu ca pe o etapă "rușinoasă" din ciclul nostru evolutiv. Nu, aceasta este o etapă necesară.

Dar să revenim la titlul cestei părți: Cum ne manifestăm lumina din noi?" Un răspuns cât de poate de evident rezultă tocmai din desenul lui Withus. Dacă lucrăm cinstit cu noi și dacă transformăm caracteristicile aferente părții din stânga a desenului, în caracteristici echivalente ale părții din dreapta, vom începe să emanăm lumina generată de scânteia de divinitate din noi.

Dacă, spre exemplu, transformăm intoleranța în toleranță, dacă transformăm egoismul în altruism, dacă transformăm mânia în stăpânire de sine, sunt doar câteva din transformările asupra cărora trebuie să reflectăm. Toate sunt importante, dar trebuie abordate treptat. Dacă cineva își închipuie că le poate aborda dintr-o dată pe toate, se înșeală amarnic. Sunt necesare multe vieți până vom deveni "oameni adevărați", cum spune filosoful danez Martinus Thomsen. Luați fiecare din caracteristicile care ne apropie de animale și transformați-le în caracteristici umane, și lumina din voi se va revărsa în jurul vostru.

A lumina nu înseamnă a te transforma într-un bec, nu, a lumina înseamnă ca cei din jurul tău să simtă fericire și iubire atunci când se apropie de voi.

Rollo May spunea: "*Nu numai că iubirea de sine este necesară și benefică, dar este o condiție sine qua non a iubirii față de alte persoane*". Da, așa este, întâi trebuie să ne iubim pe noi, așa cum suntem, și apoi să iubim pe cei de lângă noi.

Am folosit expresia: "... să iubim pe cei de lângă noi", aceasta este o expresie generică prin care trebuie să includem absolut totul. Ar trebui să iubim aerul, fără de care nu putem exista, să iubim fluturii care ne bucură ochii, să iubim ciocârliile ce ne bucură auzul, să iubim pământul care ne suportă toate răutățile noastre, să iubim soarele care ne încălzește. Iubirea nu trebuie să se răsfângă doar asupra oamenilor, nu, iubirea noastră trebuie să îmbrace absolut tot ce ne înconjoară, căci noi suntem un întreg neseeparabil de tot ce se manifestă fizic în jurul nostru.

A lumina înseamnă armonie cu Universul, precum și armonie cu interiorul nostru. În momentul în care suntem în armonie cu noi înșine, nici-un virus nu se va apropia de noi, căci atunci vom fi îmbrăcați de lumina divină din noi, ori acel minuscul corp nu poate supraviețui pe un înveliș de energie pozitivă. El are nevoie de energie negativă pentru a supraviețui și a se multiplica.

Toată lumea caută să se ferească de a nu fi infectată, de a vindeca boli, de a se pune la adăpost de acești "invadatori", dar nimeni nu caută să afle adevărata cauză a "invaziei". Ce fac medicii? Pompează în noi doze din ce în ce mai mari de tot felul de asocieri de chimicale, din dorința de a ne feri de "atacatorii nevăzuți". Fals, total fals. Acești "războinici", indiferent de dimensiunile sau agresivitatea lor, pentru a se putea dezvolta și înmulți, au nevoie de energie negativă, de breșe în scutul nostru energetic, de inconștiența noastră de a le ieși în întâmpinare cu Lumina noastră internă camuflată.

Atunci când omul a fost făcut, Creatorul l-a dotat pe acesta cu toate armele necesare unor lupte ulterioare cu posibili dușmani. Oare Divinitatea nu a creat acești mici inamici, tocmai pentru a ne "antrena" în a folosi armele cu care am fost dotați? Dacă nu ar fi așa, credeți că Divinitatea ar accepta existența acestora? Nu, ei sunt special creați pentru a ne ajuta să evoluăm. Pare cinică formularea: "ei sunt special creați pentru a

ne ajuta să evoluăm”, dar nu e așa. Divinitatea și-a dorit întotdeauna ca cei pe care i-a creat să poată ține piept oricăror atacuri posibile. Acesta este unul din motivele pentru care omul a fost dotat cu Scânteie Divină, scânteie, care prin fișa postului, a fost însărcinați să o țină mereu aprinsă, similar cu o santinelă în post. Ori noi ce am făcut? Am uitat de ea, am neglijat-o, am nesocotit-o și am abandonat-o de cele mai multe ori.

Vedeți, prietenii mei dragi, Lumina din noi este scutul care ne apără de intruși. Pe un teren aflat în armonie, nici-un intrus nu se poate aciui. Lumea se îmbolnăvește, e oarecum firesc, deoarece uită să refacă armonia din ei.

De exemplu, și asta știu din experiența mea de viață alături de un înger ce a fost pe pământ și acum e un înger în cer. A fost un om deosebit, a avut grijă de toți, mai puțin de ea. A strâns în ea toate problemele fiecăruia, a trăit toate insuccesle celor din jur, a încercat să rezolve problemele fiecăruia, mai puțin pe ale ei. Rezultatul: cancer rapid la plămâni și a plecat. Se știe că în general cancerele de plămâni sunt datorate de acumularea unui stres legat de alții, stres pe care îl acumulezi zi, după zi, inconștient de posibilul efect. Acesta nu e un exemplu de cum să iubești. Ca să iubești pe cineva, trebuie mai întâi să te iubești pe tine.

Vorbind de Lumina din noi, ea e chitesența vieții noastre.

Hai să îi dăm voie să ne conducă pe mai departe, hai să o redescoperim și să o amplificăm, să ne mândrim cu ea, să îi sărbătorim existența în fiecare clipă. Hai să iubim din nou și să manifestăm empatie față de tot ce ne înconjoară, iar atunci când ea va lumina din nou, nici-un virus sau boală nu ne va mai pune în pericol existența.

Postfață

Mulțumesc tuturor celor care au avut răbdarea să citească până la capăt această lucrare.

Am aplicat o tehnică învățată în clasele primare. Începeam să citesc o carte, după primele pagini îmi dădeam seama că e plictisitoare, o închideam și o puneam pe raft.

La fel am procedat și eu în această lucrare, am început cu o parte aridă, plictisitoare, "Lumina un element primordial", care își avea menirea de a evidenția pe cei care erau cu adevărat dornici să afle și o altă opinie.

Felicit pe cei care au ajuns la Postfață. Acestora le fac o destăinuire, și eu am fost "sceptic" până în momentul în care, la vârsta de 71 de ani, am plecat singur, pe jos, pe Camino francez. Am plecat cu rucsacul în spate, singur, am trecut pe jos Pyrenei din Franța, de la Saint-Jean-Pied-de-Port și am ajuns la Santiago de Compostella, apoi la Finisterra și Muxia. Acest drum de 985 km, parcurs singur în 43 de zile, mi-a deschis ochii și am redescoperit Lumina din mine. A fost destul de târziu pentru a o putea salva pe cea care a fost alături de mine 47 de ani. Acesta e motivul pentru care am scris aceste rânduri, din dorința că poate voi putea salva, indirect, pe alții, care vor crede în existența Luminii din noi și o va pune în valoare.

Încă odată vă mulțumesc că mi-ați dat posibilitatea de a vă spune că vă iubesc pe toți, cunoscuți sau nu, căci toți suntem frați și avem același Tată.